

Krieger: Jeg troer, at det Spørgsmaal, som af den ærede Taler (Simonh) tidligere er blevet reist, nærmest paa Grund af en vidtgaaende Paastand fra den ærede Indenrigsminister, og som idag atter er kommen frem, hænger meget nøie sammen med Lovudkastet, og jeg kan ikke Andet end beklage, at dette Spørgsmaal ikke tidligere er blevet noget omhyggeligere undersøgt fra Indenrigsministerens Side. Der var nogen Opfordring dertil, saasom der foreligger i Rigsdagsbetragtningerne et tidligere Lovforslag om en Gjenstand, som staaer i nøie Sammenhæng med nærværende Lovforslag, og i hvis Motiver, hvilket ogsaa af det ærede Medlem er fremhævet, en Anskuelse er gjort gjældende, som er aldeles forskjellig fra den, som er fremkommen, og forekommer det mig, rigtignok paa en saauklar Maade forsvaret fra den høitærede Indenrigsministers Side. Jeg troer, det hører aldeles nødvendigt med til at forstaae den eendommelige Situation, hvori vi ere bragte ved Udtalelser fra den høitærede Indenrigsminister, at have Opmærksomheden henvendt paa, hvorledes tidligere Regjeringer udtale sig, ikke blot tidligere Regjeringers Indenrigsministre, men ogsaa tidligere Regjeringers Justitsministre, det vil sige de ærede Medlemmer af Thinget, at vi bevæge os paa et usikkert Omraade, og jeg troer derfor, at de ærede Medlemmer ikke kunne tage det ilde op, naar man maatte mene, at denne Sag ikke har faaet den Overbevielse, den fortjener, at denne Forhandling ikke har været saa grundig og omhyggelig, som den maaskee under andre Omstændigheder vilde have været. Jeg skal tillade mig at fremhæve for de ærede Medlemmer, hvorledes Udtalelserne ere i Motiverne til et Lovforslag, som blev forelagt den 3die October 1860, og som altsaa findes i Anhanget til Rigsdagsstibenden. Det hedder der: „Der er oftere indkommet Forespørgsler om, hvem det paaligger at vedligeholde de til almindeligt Brug udlagte Veie, som der ikke findes tilstrækkelig Grund til at medtage paa

Regulativet over de offentlige Veie. Indenrigsministeriet har antaget, at det med Hensyn til denne Slags Veie ikke paahviler Sogneforstanderskaberne nogen Forpligtelse.“ Det var Indenrigsministeriets Udtalelse. „Det er ligeledes af Justitsministeriet antaget, at det ikke paaligger Politimesteren at paasee, at disse Veie holdes i forbar Stand.“ Det var Justitsministerens Udtalelse. „Justitsministeriet har nemlig formeent, at ligesom Forholdets Natur taler for, at den Embedsmyndighed, som der tilkommer Politimesteren med Hensyn til Sognenes Vedvæsen, ordentligviis ikke kan strække sig til andre Veie end dem, der høre under offentlig Forsorg, saaledes synes ogsaa Forordningen af 13de December 1793, og Placaten af 25de November 1829, forsaavidt de hjemle Dyrigheden Besøielse til at træffe Foranstaltning til det Veiarbeides Udførelse, naar der er Tvist om, hvem denne paaligger, efter deres hele Sammenhæng alene at kunne have de paa Regulativerne optagne offentlige Veie for Sie.“ Dette er meget kort udtrykt, thi ved nærmere Udvikling maatte det naturligviis være opløst, at det støtter sig paa en senere mellemkommen Lovgivning, paa Forordningen af 1841. „Saalænge Indenrigsministerens Indsriben ikke reisefarbiggjøres ved andre Hensyn, saasom ved den Politiet paahvilende Omsorg for den offentlige Sundhed og for de Væfarendes Sikkerhed.“ Her er paapeget et Hensyn, som vistnok maa gjøre En varsom med at udtale aldeles ubetingede Sætninger. Det synes ikke rigtigt at sige, at Politimesteren under ingen Omstændigheder kan sætte sig i Bevægelse. Her er paapeget f. Ex., at de Væfarendes Sikkerhed kan gjøre det nødvendigt. Men i Almindelighed er der jo ikke Spørgsmaal om et enkelt Undtagelsesforhold. Det ærede Thing seer altsaa, at der foreligger en skriftlig rebigeret, vel overveiet Udtalelse om dette Spørgsmaal, støttet af nærmere Oplysninger, af et æret Medlem (Simonh), der har haft god Leilighed